

УДК 792.072.3Вес:050.489Укр](477)"197/198"](045)
DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vas.26.2025.185–193>

ПРОБЛЕМНІ СТАТТІ СВІТЛАНИ ВЕСЕЛКИ В ЖУРНАЛІ “УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР” 70–80-Х РОКІВ ХХ СТ.: ЖАНРОВО-ТЕМАТИЧНИЙ АНАЛІЗ ТА ОСОБЛИВОСТІ СТИЛЮ

Вікторія БУБНОВА

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3776-4103>

*Київський національний університет театру, кіно і телебачення
імені І. К. Карпенка-Карого, кафедра театрознавства,
вул. Ярославів Вал, 40, Київ, Україна, 01054
e-mail: v.bubnova@knutkt.edu.ua*

Статтю присвячено театральнo-критичнoму доробку Світлани Веселки у журналі “Український театр” у 70–80-х роках ХХ ст.: проблемним статтям, рецензіям, творчим портретам, що широко охоплювали діяльність театрів в Україні, комплексно оцінювали прем’єри, що виходили на різних сценах, аналізували творчість окремих театральних діячів – режисерів, акторів, сценографів, а також усебічно розглядали проблеми театрів, що були у той час актуальними, такі як питання сучасної драматургії, театральної критики, акторської майстерності тощо.

Ключові слова: театрознавство, театральна критика, журналістика, проблемна стаття, рецензія, український театр.

Вступ. Вивчення театральної критики як явища є важливим для розуміння історії розвитку українського театру та його взаємодії із суспільством. Театральна преса та критика помітно впливали на формування естетичних орієнтирів, професійного дискурсу та культурної політики. Однією з найвпливовіших українських театральних критикинь другої половини ХХ ст. була Світлана Михайлівна Веселка (справжнє прізвище – Рябокобиленко), яка зробила вагомий внесок у розвиток театрознавчої думки та популяризацію театального мистецтва.

Протягом кількох десятиліть вона активно публікувала статті в провідних театральних виданнях України, зокрема в журналі “Український театр” та газеті “Культура і життя”, проводячи критичний аналіз сценічних постановок, акторської гри, режисерських рішень та загальних тенденцій розвитку українського театру. Аналіз її публікацій дає можливість не лише оцінити мистецьку атмосферу 70–80-х років ХХ ст., а й простежити особливості еволюції театральної критики в Україні.

Постановка проблеми. Світлана Веселка є однією з помітних постатей української театральної критики другої половини ХХ ст. Її публікації в журналі “Український театр” 70–80-х років минулого століття відіграли важливу роль у

формуванні дискурсу про розвиток національної сцени, осмисленні режисерських пошуків та естетичних пріоритетів українського театру того часу. Однак, попри значний внесок С. Веселки у театрознавство, її доробок залишається недостатньо дослідженим, особливо з огляду на жанрово-тематичні особливості та стилістичні характеристики її публікацій. Це обумовлює необхідність наукового вивчення її підходів до аналізу театральних постановок, особливостей інтерпретації класичної та сучасної драматургії, а також її методологічних орієнтирів. Важливо розглянути, які жанрові форми вона використовувала (рецензії, огляди, творчі портрети, проблемні статті), визначити, які теми домінували в її проблемних статтях і торкалися актуальних питань української сцени. Аналіз творчого спадку Світлани Веселки допоможе заповнити прогалину у вивченні української театральної критики.

Аналіз останніх джерел і публікацій. Життєвому і творчому шляху Світлани Веселки присвячено декілька розвідок і коротких публікацій.

Юрій Богдашевський у статті “З любов’ю до театру” [1, с. 32], що була надрукована в журналу “Український театр” в рубриці “Пам’яті друга”, вшановує пам’ять Світлани Веселки з нагоди роковин, згадує її щирі та дотепні вітання зі святами, відмічає, як вона підтримувала творчі пошуки молодих митців. Автор згадує і важкі моменти з життя Світлани Веселки, зокрема звільнення з роботи та матеріальні труднощі, а також те, що вона працювала “до останнього дня” і що її відхід був важкою втратою для всіх, хто її знав. Автор висловив свою повагу та любов до неї, належно оцінюючи її внесок у театральне життя.

Телепрограма “Пам’яті Світлани Веселки” [14] на Львівському телебаченні, створена театрознавицею Світланою Максименко, спирається на особисті спогади авторки та спогади відомих митців, що звучали під час вечора пам’яті у Будинку актора Львівського міжобласного відділення Національної спілки театральних діячів України. Програма здебільшого оповідає про діяльність Світлани Веселки як завідувачки літературної частини Львівського ТЮГу та Національного академічного драматичного театру імені М. Заньковецької, а також як консультантки та провідної театральної критикині Національної спілки театральних діячів України.

Стаття Ю. Богдашевського, а також телепрограма здебільшого емоційні і лише побіжно торкаються її театрально-критичного спадку.

У статті Галини Канарської “День для театру” [13] Світлана Веселка постає як культова постать української театральної критики, чия діяльність була нерозривно пов’язана із львівським театральним середовищем. Автор зауважує, що тексти Світлани Веселки не просто аналізували вистави, а фактично формували мистецькі легенди та закарбовували імена акторів у пам’яті глядачів, що їй самій було притаманне унікальне відчуття театрального процесу [13]. Крім активної критичної діяльності, С. Веселка була частиною театральної спільноти, що збиралася навколо знакових для Львова місць (як-от кав’ярня “Солодка плітка”), де вела інтелектуальні дискусії, розвивала театральний дискурс. Г. Канарська висловлює думку, що рецензії Світлани Веселки визначали мистецьку цінність вистав, і навіть припускає, що її оцінка сприяла становленню відомих театральних особистостей.

Формулювання цілей статті. Аналіз театральнo-критичного доробку Світлани Веселки у журналі “Український театр” у період з 1970 по 1990 роки, систематизація жанрово-тематичного розмаїття публікацій, спроба визначити особливості авторського стилю, виявлення важливих актуальних питань театральнoго мистецтва, які піднімав автор у проблемних статтях.

Виклад основного матеріалу. Основна частина театральнo-критичних публікацій Світлани Веселки зосереджена в журналі “Український театр”. За період з 1970 по 1990 рік (радянський період діяльності журналу) С. Веселка опублікувала 38 матеріалів, з них: 5 проблемних статей у рубриці “Проблеми, дискусії”, 14 творчих портретів у рубриках “Творчі портрети”, “Штрихи до портрету”, 17 рецензій у рубриках “Огляди, рецензії”, “Огляди”, “Проблеми”, “Афіша сезону” та ін.

У матеріалах, що друкувалися в рубриці “Огляди, рецензії”, найбільше уваги С. Веселка приділяла львівським театрам: драматичному театру Радянської армії, ТЮГу, театру опери і балету, обласному театру ім. Я. Галана. Втім її театральнo-критичні статті охоплювали також постановки інших міст, зокрема: Київського театру імені І. Франка, Миколаївського українського та російського театрів, Івано-Франківського театру імені І. Франка, Сумського театру імені М. Щепкіна, Харківського театру імені Т. Шевченка, Дніпропетровського театру імені Т. Шевченка, Одеського театру імені Жовтневої революції, Волинського театру імені Т. Шевченка, Вінницького театру імені М. Садовського.

Світлана Веселка – майстер великих за обсягом оглядів, дуже популярного на сторінках журналу і водночас складного жанру театральнoї критики. Адже огляд має свою специфіку: систематизацію фактів та подій, їх порівняння, виявлення тенденцій розвитку тощо.

Статті С. Веселки у жанрі творчого портрету переважно присвячені акторам (В. Івченко, Л. Ігнатенко, Є. Лисенко, З. Дехтярьова, Т. Литвиненко, С. Олексенко, В. Полінська, Н. Доценко, М. Слав’янський), зрідка – режисерам (В. Оглоблін, І. Борис, А. Ситник), сценографам (І. та Я. Ніроди), композиторам (Б. Янівський). У творчих портретах С. Веселки домінував персоналізований підхід, що давало їй змогу розкривати особистісні риси митців, їхній творчий метод і професійний внесок. Водночас деякі колеги закидали їй надмірну компліментарність, про це згадує і Г. Канарська у статті “День для театру”: “Театральний погляд Світлани Веселки можна було б назвати компліментарним, нині таке писання не в моді...” [13], і Ф. Стригун у промові на Вечорі пам’яті Світлани Веселки: “Навіть її статті, коли читаєш, то вони більш емоційні, може навіть компліментарні, але вона лаять не вміла. Так, зачепить, і якщо скаже так, то думала, що актор сам здогадається і зрозуміє” [14].

Треба зазначити, що час від часу С. Веселка поєднувала в одній статті кілька жанрів театральнoї критики. Наприклад, оглядова стаття, присвячена прем’єрам сезону одного театру, перетворювалась на творчий портрет колективу (“Без секретів” – про Донецький обласний театр м. Жданова) [3, с. 11–14]. Або стаття “Треба уявити собі”, надрукована у рубриці “Огляди, рецензії” і присвячена прем’єрі вистави “Записки божевільного” за М. Гоголем

у Львівському театрі Радянської армії, є по суті творчим портретом актора Г. Щербакова в ролі [11, с. 9–11].

У творчих портретах С. Веселка часто використовує інтерв'ю, фрагменти якого розбивають матеріал на тематичні блоки, або діалог між автором і актором підтверджує/спростовує наведену думку, роздум. Експериментує з формою статті: матеріал “Актриса щира і самотня” [12, с. 28–31], присвячений творчості Таїсії Литвиненко, є діалогом між С. Веселкою та іншим провідним театральним критиком В. Гайдабурою, у якому вони обговорюють ролі актриси в різних виставах, аналізують її майстерність, торкаються проблем амплу тощо.

Важливий пласт театральнo-критичної діяльності Світлани Веселки становлять її проблемні статті, які були спрямовані на аналіз актуальних викликів та тенденцій у театральному мистецтві України 70–80-х років минулого століття. Її публікації не лише фіксували сучасний стан театрального процесу, а й містили аналітичні узагальнення, рекомендації та критичні зауваження, що сприяли професійній дискусії в театральному середовищі. Водночас ці статті співзвучні ідеологічним наративам (особливо це помітно у публікаціях 70-х років ХХ ст.).

Можна виділити кілька основних тематичних напрямів, які Веселка розглядала у своїх критичних дослідженнях.

Однією з головних тем, до якої неодноразово зверталась С. Веселка у своїх статтях, – це тема сучасної драматургії та репертуарної політики в театрах.

У статті “П’ять китів сучасного ТЮГу” [8, с. 12–14] авторка звертає увагу на кілька важливих проблем: стереотипне уявлення про дитячий театр і питання взаємодії театру і школи, брак якісної драматургії для дітей та підлітків: “Автори здебільшого засвоїли основні прийоми тьогівської драматургії: жвавість діалогу, дотепність юних героїв <...>, стрімкий хід подій. <...> Дуже багато п’єс для дітей розраховано на сприйняття дорослих” [8, с. 13]. Також відмічає, що акторів ТЮГу часто недооцінюють – їх універсальність, здатність пристосовуватись до широкого діапазону амплу: “<...> треба визнати, що актор, у порівнянні зі своїми «дорослими» спілниками по професії, тут дещо обійдений <...>. В ТЮГу треба вміти робити все” [8, с. 12, 13]. Авторка підкреслює важливу роль ТЮГів у формуванні світогляду дітей та молоді та необхідність підтримки творчих пошуків режисерів і акторів, що працюють для юного глядача.

У статті “Де він, «театр Сперанта?»” С. Веселка порушує тему стереотипного сприйняття драматургії Олексія Коломійця, творчість якого глибоко вивчала і якому згодом присвятила наукову розвідку – книгу “Олексій Коломієць. Враження і роздуми” [6].

Стаття “Де він, «театр Сперанта?»”, видрукувана у рубриці “Проблеми, дискусії” [5, с. 7–9], розглядає, зокрема, п’єсу О. Коломійця “Одіссея в сім днів”. Авторка наголошує на глибокому драматизмі нових творів Коломійця, що потребують особливого підходу до постановки. У статті розглянуто труднощі взаємодії між драматургом і режисером, розбіжності в їхніх творчих баченнях, шаблонне ставлення до Коломійця лише як до комедіографа, а також

роль глядацьких очікувань у сприйнятті вистав. Окрему увагу приділено проблемам режисерського прочитання п'єси, недооціненню її символізму та філософського змісту, що, на думку авторки, призводить до втрати глибини твору. Стаття містить заклик до відповідального та уважного ставлення стосовно драматургії Коломійця, до її осмисленого сценічного втілення, яке б ураховувало зв'язок часів, історичну пам'ять і масштаб авторського задуму.

Матеріал “А ластівки вже літають...” у рубриці “Проблеми” [2, с. 7–10] присвячений виставам, створеним до ювілею Тараса Шевченка у провідних колективах України, за формою теж є оглядовою статтею. Цей огляд С. Веселки аналізує різні підходи до сценічного втілення творів Т. Шевченка. Авторка розглядає режисерські рішення, акторську гру та сценографію, оцінюючи відповідність вистав духові Шевченка, та констатує, що деякі постановки успішно поєднують національну традицію та сучасні форми, тоді як інші потерпають від формалізму, драматургічних недоліків чи поверхневого трактування образу поета. В огляді звучить заклик до більш відповідального і глибшого осмислення національної спадщини та творчості Шевченка в театрі.

Наступною важливою темою, яку розглядає у статтях С. Веселка, є тенденції розвитку акторської майстерності і режисури, а також пов'язані з ними проблеми і виклики.

Матеріал “Риси героя” [9, с. 6–8] аналізує еволюцію образу героя в радянському театрі та визначає основні тенденції його розвитку. С. Веселка досліджує (на прикладах конкретних акторських робіт), як змінювалось розуміння героя (від ідеалізованих образів до більш складних і багатограних персонажів, які відображали тогочасні соціальні реалії), як ідеологічні вимоги впливали на створення і трактування образу героя на сцені, як змінювались вимоги до акторів, перед якими поставало завдання створити переконливого героя: “Не пасивне виявлення мистецької індивідуальності, а підкорення її тій самій високій меті, якою живе персонаж – одна з головних рис сучасного актора соціально-героїчного плану” [9, с. 7].

У статті “Про формальні прикмети нового та справжні шукання” [7, с. 9–11] Веселка фіксує таку тенденцію у театрі: творці вистави забагато уваги приділяють зовнішнім атрибутам (сценографії, музиці, костюмам), іноді – на шкоду глибині драматургічного матеріалу, якості акторської гри та загальній ідеї постановки: “<...> які б приголомшливі жанрові визначення вони (вистави – В. Б.) не мали, є у них одна нівелююча риса: всі вони передбачають вивільнення від психологізму. Свідоме чи несвідоме, від сили чи від немочі, від надлишку фантазії або навпаки...” [7, с. 11]. Окремо автор звертає увагу і на театральну-критичну оцінку таких вистав – відмічає відсутність глибокого аналізу: “Констатуючи наявність постановочного рішення як такого, критики, як правило, не зважають на послідовність його проведення, на цілісність режисерської партитури” [7, с. 10]. С. Веселка вважає, що це призведе до виникнення нових штампів, які підміняють справжнє мистецтво, актори втрачатимуть свою індивідуальність, таким чином доходячи висновку, що формальні елементи повинні слугувати для розкриття глибини змісту драматургічного твору.

У своїх статтях С. Веселка також порушує тему театральної критики. Як практик, що глибоко розуміє професію, С. Веселка могла об'єктивно оцінити ті виклики, з якими стикається автор театральних критичних матеріалів для різних типів видань. Наприклад, у статті "Віражі істини" [4, с. 2–4] основна думка авторки полягає в тому, що сучасна театральна критика часто піддається різним впливам, які спотворюють її об'єктивність і заважають їй виконувати свою головну функцію – давати реальну оцінку театральному процесу: "<...> це не найгірша модель творчого методу театральної критики, найбільш придатний для видань неспеціальних. Тут немає фальшу, а є свідоме плюсування наявного позитивного (коли воно у виставі переважає) і трохи мікширувані «окремі недоліки»" [4, с. 2]. І заважають критикам у цьому не завжди ідеологічні установки та вимоги, а страх негативної реакції з боку визнаних театральних авторитетів, або бажання догодити або підтримати митця, навіть незаслужено: "Коли при загальному відчутному заниженні критеріїв і установці на «підтримку», для якої завжди знаходиться «поважний привід», бачиш по-справжньому хорошу виставу, «плюсуєш» її цілком свідомо. Повинна ж вона в оцінці відрізнятися від тієї посередньої, яку оголосили талановитою і відкриттям!" [4, с. 4]. С. Веселка відмічає, що часто рецензії до газет, особливо місцевих, пишуть журналісти, що не мають театрознавчої освіти ("<...> у невеликих обласних містах, де театрознавців практично не буває..." [4, с. 3]), тож їхні матеріали містять багато шаблонних фраз, не використовують професійну термінологію або використовують її надмірно тощо.

Таким чином, публікації С. Веселки охоплюють широкий спектр питань театрального мистецтва, зокрема, репертуарну політику, сучасну драматургію, її художню цінність та особливості її сценічної інтерпретації, необхідність діалогу між сучасним драматургом і режисером, а також рівень професійної підготовки театральних критиків та журналістів, які публікують відгуки та рецензії на прем'єри в періодичній пресі. Окрему увагу авторка приділяє трансформації образу героїчного персонажа та питанням розвитку акторської майстерності. Ці аспекти відображаються не лише в її проблемних статтях, а й у рецензіях та оглядових статтях, де С. Веселка осмислює їх у контексті конкретних театральних постановок.

Вивчаючи тексти Світлани Веселки, можемо виділити кілька характерних особливостей її критичного стилю. Авторка часто використовує емоційно забарвлену лексику, щоб підкреслити своє ставлення до подій та явищ, особистий погляд на події, застосування різноманітних художніх засобів (порівняння, метафори, епітети), що роблять текст виразнішим. При цьому тексти не перевантажені термінологією, написані просто, часто статті зручно структуровані – розбиті на параграфи, кожен з яких розглядає різні аспекти одного питання. С. Веселка не просто констатує факти, але й аналізує їх, робить висновки та узагальнення, не боїться вступати в полеміку з іншими критиками, висловлювати свою незгоду з їхніми думками.

Висновки. Театральні-критичні публікації Світлани Веселки в журналі "Український театр" у 70–80-х роках минулого століття, серед яких проблемні статті, творчі портрети, рецензії та огляди, охоплюють широкий спектр

актуальних тем та свідчать про активну і плідну роботу автора. С. Веселка не обмежувалася аналізом постановок лише львівських театрів, а й зверталася до вистав з інших міст України, що розширює географію її досліджень та дає змогу говорити про її внесок у формування загальноукраїнського театрального контексту.

Веселка С. досягла значної майстерності у жанрі оглядової статті: великі за обсягом, ці матеріали вирізняються системністю, порівняльним аналізом та вмінням виявляти тенденції розвитку театрального мистецтва. Творчі портрети, створені С. Веселкою, розкривають особистісні риси митців, їхній творчий метод та професійний внесок. Крім того, С. Веселка не боялася експериментувати з формою статті, поєднуючи різні жанри та використовуючи такі методи, як інтерв'ю та діалог.

Особливої уваги заслуговують проблемні статті С. Веселки, що порушували важливі питання, викликали професійні дискусії в театральному середовищі, були спрямовані на аналіз актуальних викликів у театральному мистецтві. Цим матеріалам притаманна характерна емоційна подача, особистісне забарвлення, зрозумілість широкій аудиторії, аналітичність та полемічність.

Важливо зазначити, що С. Веселка не уникала критичних зауважень, спонукаючи митців до самовдосконалення. Її статті, хоча й співзвучні з ідеологічними наративами того часу, все ж відображали реальний стан театрального процесу та сприяли його розвитку.

Світлана Веселка не лише аналізувала театральний процес, а й піднімала важливі питання його професійного вдосконалення. Її дослідження репертуарної політики, режисерських концепцій та критичного аналізу театральних вистав залишаються актуальними й сьогодні, адже вони порушують проблеми, які й досі наявні у сучасному театральному мистецтві України.

Вивчення різноманітного за жанрами та тематикою театально-критичного спадку С. Веселки, що відображав складний та багатогранний театральний процес і сприяв глибшому його розумінню, є важливим у дослідження українського театрального мистецтва 70–80-х років ХХ ст.

Список використаної літератури та джерел

1. Богдашевський Ю. З любов'ю до театру. *Український театр*. 2009. № 1. С.32.
2. Веселка С. А ластівки вже літають... *Український театр*. 1989. № 5. С. 7–10.
3. Веселка С. Без секретів. *Український театр*. 1978. № 6. С. 11–14.
4. Веселка С. Віражі істини. *Український театр*. 1983. № 6. С. 2–4.
5. Веселка С. Де він, “театр Сперанта”? *Український театр*. 1973. № 3. С. 7–9.
6. Веселка С. Олексій Коломієць. Враження і роздуми. Київ : Мистецтво, 1979. С. 120.

7. Веселка С. Про формальні прикмети нового та справжні шукання. *Український театр*. 1973. № 6. С. 9–11.
8. Веселка С. П'ять китів сьогодишнього ТЮГу. *Український театр*. 1970. № 5. С. 12–14.
9. Веселка С. Риси героя. *Український театр*. 1971. № 6. С. 6–8.
10. Веселка С. Таким він приходить до нас. *Український театр*. 1982. № 2. С. 18–20.
11. Веселка С. Треба уявити собі... *Український театр*. 1984. № 3. С. 9–11.
12. Веселка С., Гайдабура В. Актриса щира й самобутня. *Український театр*. 1979. № 1. С. 28–31.
13. Канарська Г. День для театру. *Українська інтернет-газета "Збруч"*. 25.02.2018. <https://zbruc.eu/node/76959>.
14. Пам'яті Світлани Веселки. *Телепрограма Львівського телебачення*. 28.03.2018 р. URL : <https://www.youtube.com/watch?v=fJhaWpWmwpI&t=625s>.

References

1. Bohdashevskiy, Yu. (2009). Z liubov'iu do teatru. *Ukrain'kyi teatr*, 1, 32.
2. Veselka, S. (1989). A lastivky vzhe litaiut'... *Ukrains'kyi teatr*, 5, 7–10.
3. Veselka, S. (1978). Bez sekretiv. *Ukrains'kyi teatr*, 6, 11–14.
4. Veselka, S. (1983). Virazhi istyny. *Ukrains'kyi teatr*. 6, 2–4.
5. Veselka, S. (1973). De vin, "teatr Speranta"? *Ukrains'kyi teatr*, 3, 7–9.
6. Veselka, S. (1979). Oleksii Kolomiiets. Vrazhennia i rozdumy. Kyiv. Mystetstvo, 120.
7. Veselka, S. (1973). Pro formal'ni prykmety novoho ta spravzhni shukannya. *Ukrains'kyi teatr*, 6, 9–11.
8. Veselka, S. (1970). P'iat' kytiv s'ohodnishn'oho TIUGu. *Ukrains'kyi teatr*, 5, 12–14.
9. Veselka, S. (1971). Rysy heroia. *Ukrains'kyi teatr*, 6, 6–8.
10. Veselka, S. (1982). Takym vin prykhodyt' do nas. *Ukrains'kyi teatr*. 2, 18–20.
11. Veselka, S. (1984). Treba uiavyty sobi... *Ukrains'kyi teatr*, 3, 9–11.
12. Veselka, S., Haidabura, V. (1979). Aktrysa shchyra i samobutnia. *Ukrains'kyi teatr*. 1, 28–31.
13. Kanar'ka, H. Den' dlia teatru. *Ukrains'ka internet-hazeta "Zbruch"*. 25.02.2018. <https://zbruc.eu/node/76959>.
14. Pam'iaty Svitlany Veselky. *Teleprohrama L'vivs'koho telebachennia*. 28.03.2018 r. Retrieved from <https://www.youtube.com/watch?v=fJhaWpWmwpI&t=625s>.

**THE PROBLEMATIC ARTICLES BY SVITLANA VESELKA
IN THE JOURNAL “UKRAINSKYI TEATR” FROM THE 1970s TO 1980s:
A GENRE-THEMATIC ANALYSIS AND EXAMINATION
OF STYLISTIC FEATURES**

Viktoriia BUBNOVA

*K. Karpenko-Karyi Kyiv National University of Theatre,
Cinema and Television, Department of Theatre Studies,
Yaroslaviv Val Str., 40, Kyiv, Ukraine, 01054
e-mail: v.bubnova@knutkt.edu.ua*

This article focuses on the theatrical and critical work of Svitlana Veselka in the journal “Ukrainskyi Teatr” during the 1970s and 1980s. Her contributions extensively covered the activities of theaters in Ukraine, offered comprehensive evaluations of premieres staged in various theaters, and analyzed the work of individual theatrical figures such as directors and actors. Additionally, she addressed significant issues relevant to theater at that time, including contemporary drama, theatrical criticism, and acting skills.

The majority of Svitlana Veselka’s theatrical and critical publications were featured in the journal “Ukrainskyi Teatr” and the newspaper “Kultura i Zhyttia”, where she analyzed the theatrical process from the 1960s to the 1990s. Between 1970 and 1990, during the Soviet period of the journal “Ukrainskyi Teatr”, Veselka published 38 works, which included 5 problem articles, 14 creative portraits, and 17 reviews.

Svitlana Veselka not only analyzed the theatrical process but also raised important questions regarding its professional improvement. Her research on repertoire policy, directorial concepts, and the critical analysis of theatrical performances remains relevant today, as it addresses issues that continue to be significant in modern theater studies.

Keywords: theater studies, theatre criticism, journalism, problem article, review, Ukrainian theatre.

Стаття надійшла до редколегії 28.02.2025

Прийнята до друку 28.05.2025